

Cep Gökkuşaağı

Yavuz DEMİRKIRAN

Cep Gökkuşığı

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma, kıvrımlı bir yolun sonundaki küçük bir evde yaşıyordu; bahçesi vahşi büyür, gökyüzü ise uçsuz bucaksız uzanırdı. Sıcak açık kahverengi teni, dalgalı koyu kahverengi saçları ve koşarken dalgalanan beyaz puantiyeli sarı bir elbisesi vardı. Güneşli bir sabah, küçük mavi sırt çantasıyla dışarı fırladı, maceraya hazırdı. Dünya taze çimen ve çiçek kokuyordu.

Yaşlı meşe ağacının arkasında, çimenlerin arasında bir şey parıldadı. Emma dizlerinin üstüne çöktü ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Yerde mantar tıpalı küçük bir cam şişe duruyordu ve içinde minyatür bir gökkuşağı parlıyordu. Renkleri kırmızıdan mora doğru değişiyor, yumuşak ve ısıltılı, gizli bir gülümseme gibiydi. Emma şişeyi dikkatlice aldı ve göğsüne bastırdı. 'Oraya nasıl girdin?' diye fısıldadı.

Emma şişeyi eve götürüp pencere kenarına koydu; öğleden sonra güneşi renkleri dans ettiriyordu. Saatlerce minik gökkuşağını izledi, parıltısını parmağıyla takip etti. 'Sen bulduğum en güzel şeysin,' dedi. Gökkuşağı sanki anlıyormuş gibi parladı. Emma onu sonsuza dek odasında güvende tutmaya karar verdi.

Ertesi sabah Emma tuhaf bir şey fark etti. Gökkuşağının renkleri eskisi kadar parlak değildi. Kırmızı biraz paslanmış, mavi ise uykulu görünüyordu. 'Belki sadece yorgunsundur,' dedi Emma, ama endişeliydi. Şişeyi lambaya yaklaştırdı, ama renkler daha da donuklaştı. Akşama doğru gökkuşağı neredeyse grileşmişti.

Emma gökkuşağını yeniden parlatmak için her şeyi denedi. Şişeyi yumuşak bir atkıya sardı ve ona ninni söyledi. En sevdiği kitapların üstüne koydu. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Minik yay sarktı ve parıltısı hafif bir fısıltıya dönüştü. Emma'nın yuvarlak yanakları endişeyle pembelendi. 'Neyi yanlış yapıyorum?' diye düşündü.

O öğleden sonra Emma'nın en iyi arkadaşı Lily ziyarete geldi. Lily'nin koyu kahverengi teni, iki topuz yapılmış kısa siyah kıvrıkcık saçları ve Emma'yı her zaman iyi hissettiren bir gülümsemesi vardı. Beyaz bir tişörtün üstüne yeşil tulum ve turuncu sandaletler giymişti. 'Neden bu kadar üzgünsün?' diye sordu Lily. Emma ona şişeyi gösterdi. 'Gökkuşağım renklerini kaybediyor,' dedi. 'Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.'

Lily donuk gökkuşığına baktı ve derin derin düşündü. 'Belki gökyüzünü özlüyordur,' dedi. 'Annem her zaman temiz havanın her şeyi daha iyi hissettirdiğini söyler.' Emma gökkuşığına, sonra pencereye baktı. Olabilir miydi? Onu içeride güvende tutmuştu, ama belki güvende olmak mutlu olmakla aynı şey değildi. 'Hadi onu dışarı çıkaralım,' diye önerdi Lily. Emma yavaşça başını salladı.

Emma ve Lily şişeyi arka bahçeye taşıdılar. Güneş sıcaktı ve hafif bir esinti yaprakları hışırdatıyordu. Emma şişeyi çimenlerin üstüne koydu ve mantar tıpayı dikkatlice çekti. Yumuşak bir hava sesi çıktı. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra camın içinde küçük bir kıvılcım titredi. Gökkuşağının kırmızı şeridi biraz daha parladı.

Emma şişeyi gökyüzüne doğru kaldırdı. Güneş ışığı camdan içeri doldu ve gökkuşağı ışıldamaya başladı. Renkler gerindi ve esnedi, sanki uzun bir uykudan uyanıyorlardı. Kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi ve mor birbirine karıştı, eskisinden daha parlak. 'İşe yarıyor!' diye sevindi Lily. Emma'nın ela gözleri sevinçle büyüdü. Gökkuşağı yeniden canlanıyordu.

Gökkuşağı o kadar parladı ki şişeden dışarı süzülüp açık havaya çıktı. Emma'nın başının üstünde süzüldü, saf renkten minik bir yay, bir avuç yıldız gibi ışıldıyordu. Emma gökkuşağı etrafında dans ederken güldü, çimenlerin üstünde küçük parıltılar bırakıyordu. 'Özgür olmak istiyormuş,' diye fark etti. 'Parlamak için temiz havaya ve güneş ışığına ihtiyacı varmış.'

Emma'nın kalbinde sıcak bir ışık hissetti. Gökkuşağını yakınında tutmayı sevmiştir, ama onu özgürce parıldarken görmek daha da güzeldi. 'En çok burada, dışarıda mutlusun,' dedi yumuşakça. Gökkuşağı döndü ve ışıldadı, sanki evet der gibiydi. Emma Lily'ye döndü. 'Hadi herkese gösterelim,' dedi. 'Bu kadar güzel bir gökkuşağı paylaşılmalı.'

Emma ve Lily diğer çocukların oynadığı mahalle parkına koştular. Arkadaşlarını yanlarına çağırdılar. 'Bakın!' dedi Emma ve minik gökkuşağı üstlerinde süzüldü, çimenlerin üstüne yumuşak renkler saçtı. Çocuklar şaşkınlıkla nefeslerini tuttu ve parmaklarıyla gösterdiler. 'Bu sihir!' diye bağırdılar. Emma gülümsedi. 'Sadece özgür olması gerekiyordu,' diye açıkladı. Gökkuşağı her zamankinden daha parlak ışıldadı, sanki seyirciyi seviyordu.

Daha çok çocuk toplandı ve gökkuşağı birinden diğerine dans etti, saçlarında küçük parıltılar bıraktı. Emma gururlu ve mutlu hissetti. Harika şeylerin bir şişede saklanmak için olmadığını öğrenmişti. Onlar açık havada, herkesin keyif alabileceği yerde parlamak içindi. Lily elini sıktı. 'Doğru olanı yaptın,' dedi.

O günden sonra Emma boş şişeyi bir hatırlatıcı olarak pencere kenarında tuttu. Gökkuşağı onu hâlâ sık sık ziyaret ediyordu, özellikle güneşli günlerde. Bahçenin üstünde minik bir renk yayı olarak belirir ve Emma el sallardı. Özgür olduğu için mutlu olduğunu biliyordu. Ve o da mutluydu, çünkü güzelliğini paylaşmayı öğrenmişti.

Emma arkadaşlarına cep gökkuşağından ve ona harika şeylerin en iyi özgürce takdir edildiğini nasıl öğrettiğinden bahsetti. 'Bir şeyi seviyorsan,' dedi, 'parlayabileceği yerde parlamasına izin ver.' Çocuklar başlarını salladı ve gülümsedi. Gökkuşağının ışığı altında güneş batmaya başlayana kadar oynadılar ve renkler akşam gökyüzüne karıştı.

O gece Emma penceresinden dışarı baktı ve ağaçların üstünde hafif bir parıltı gördü. Gökkuşaağı hâlâ oradaydı, karanlıkta küçük bir kıvılcım, sadece onun için parlıyordu. 'İyi geceler, küçük gökkuşaağı,' diye fısıldadı. Sonra kalbi dolu bir şekilde yatağına girdi. Bazı şeylerin tutulamayacak kadar güzel olduğunu ve onları paylaşmanın daha da parlak yaptığını biliyordu.